ПЕРЕДПЛАТА „ПЕРЦЯ" ЗАКІНЧУЄТЬСЯ

НЕ ЗАБУДЬТЕ ВІДНОВИТИ ЇЇ НА ДРУГЕ ПІВРІЧЧЯ!

Шановні читачі! Усі мої передплатники!

Я вже кілька разів інформував вас про те, що з незалежних від мене причин (скажений дефіцит і подорожчання паперу, дике зростання цін на поліграфію та доставку журналу) доводиться — хоч як це не прикро — оголошувати додаткову передплату „Перця" на друге півріччя 1992 року.

Позаяк термін передплати вже минає — до її закінчення лишається якийсь тиждень, — для найбільш неуважних моїх читачів, а також тих, хто, мотаючись по відрядженнях, іще не встиг забезпечити себе квитанцією, повторю:

Відкладіть на півгодини свої справи, зайдіть до найближчого поштового відділення і оформіть нову передплату, бо інакше в липні ви ризикуєте лишитися без свого „Перця". А він — це добра усмішка, веселий сміх, гарний настрій. А ще „Перець" — це ваш надійний і випробуваний захисник у різних жнейських скрутах, у нашій спільній борні проти чинуш, бюрократів, хапуг і дурисвітів.

У другому півріччі ви отримуватимете „Перець" двічі на місяць.

ВАРТІСТЬ ПЕРЕДПЛАТИ — УСЬОГО 36 КАРБОВАНЦІВ. ЗА МЕЖАМИ РЕСПУБЛІКИ — 48 КАРБОВАНЦІВ.

Передплатну квитанцію вміщено на 9 сторінці цього номера.

Не баріться, друзі! Ну, а якщо вже з якоїсь причини забаритеся, — не впадайте у відчай і не бийте з розпуки тарілки (вони тепер теж дорогі): ви зможете оформити передплату з будь-якого наступного місяця.

Прийміть найліпші побажання від щирого серця вашого Перця

ISSN 0132-4462

1992 № 5

перець

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Тс-с!.. Це — гроші партії!..

Малюнки С. ФЕДЬКА

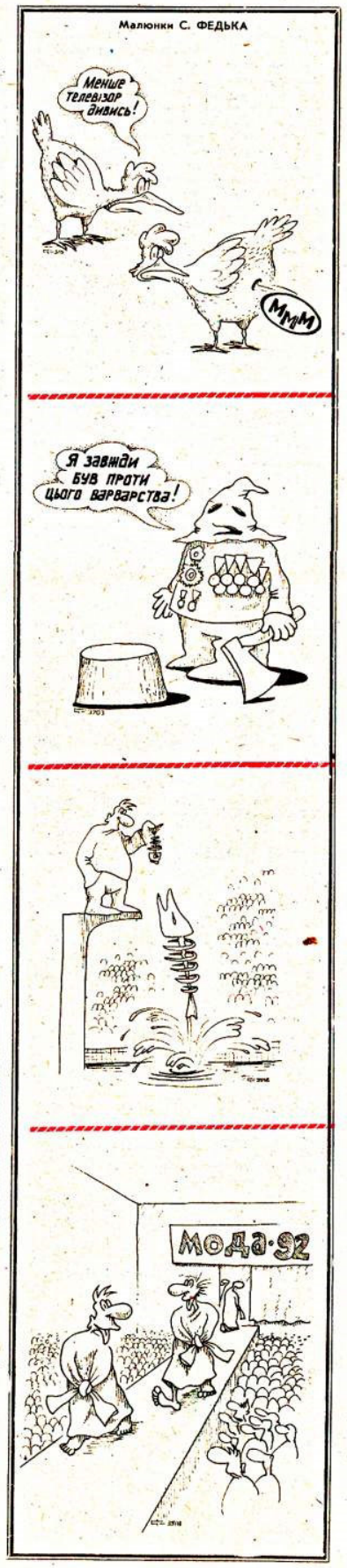

ПРИВАТИЗАЦІЯ У ВУЗЬКОМУ КОЛІ

Треба відверто визнати, що з ринком у нас іще не все клеїться. Це з одного боку. А з іншого, з окремими елементами досить успішно впоралися. Лексикон у нас тепер ого-го! Лишень вслухайтесь: бартер, біржа, брокер... Що там іще? Ага: конверсія, бізнес, маркетинг... Мало? Будь ласка: приватизація... Між іншим, за цією самою штукою, за приватизацією, як стверджують наші диво-економісти,— грандіозне майбутнє. Так прямо й кажуть: от приватизуємо все до цурки, і справи як по маслу підуть. Єдина лише заковика — як оте державне майно усім людям повіддавати?

Втім, хіба це заковика? Повірте на слово, але в окремих регіонах це питання вже практично вирішили.

Начальник Мереф'янського управління старшого виконавця робіт (УСВР) Харківського облрембудтресту т. Шило на чисто сімейній раді вирішив приватизувати автомобіль ЗІЛ-130. Ну, забаглося таке людині.

— Симпатична вельми машинерія! — відповідально повідав своєму сімейству Шило-старший. — Жалко, якщо до чужих рук потрапить.

— Ще й як жалко,— підтримав батька Шило-молодший. — А ти й не віддавай.

— А як?

— Дуже просто. Я його приватизую,— з молодим запалом запропонував синуля.

І протягом трьох днів автомобіль ЗІЛ-130 з державної власності перейшов

Закінчення на стор.2

Приватизація у вузькому колі

у власність нащадка державного мужа. За платню, скажемо відверто, суто символічну — 847 крб. Оскільки ж синуля Шила-старшого виявився досить метким хлопцем, та ще й до батькового УСВР не маючи ніякого відношення, він відразу ж вирішив приватизований транспорт пустити у дію: тут же здав транспортний засіб в оренду. Але не комусь там, а своєму ж рідному єдинокровному татусеві. Точніше, кооперативу «Сокіл», створеному при Мереф'янському УСВР. А якщо оренда, якщо ЗІЛ приватизований, то й фінансові стосунки вже зовсім інші. Ділові. Батько чи не батько — гони грошенята! І встановив синуля плату по 32 цілкових за кожну добу. На місяць, отже,— тисяча.

Досить кумедний — чи не так? — ринок у нас поки що виходить. Як той казав, приватизація по-сімейному. Так би мовити — у вузькому колі.

Ось тут треба ще відмітити й такий факт: чи харківське повітря якесь особливе, чи земля не така, як, скажімо, на Донеччині або Сумщині, але сила силенна харківських начальників (як самого центру, так і периферії) не звикла ходити пішки чи пересуватися громадським транспортом. А тут така нагода — при-ва-ти-за-ці-я! Розхапуй державне добро!

Ну, скажімо, вельми енергійному товаришеві Котенку, начальнику сількомунгоспу Чугуївського району, припав до смаку автомобіль УАЗ-469«Б». Що у такому випадку робити? Автомобіль — клас!

— Приватизувати! — вирішили комунгоспівці. Аби ж малозабезпечений начальник не витрачав зароблені мозолями 13 тисяч, автомобільчик той хутко списали, перевели у розряд брухту, потім той брухт, капітально відремонтувавши, продали тов. Котенку за 2400 карбованців.

Шляхи приватизації загадкові. Не менш геніальний хід знайшов і директор харківського заводу «Гідрозалізобетон» тов. Федченко. На сльозу натиснув. Жалібно звернулась адміністрація заводу до адміністрації приміського радгоспу «Терновський» з уклінним проханням: «У порядку надання шефської допомоги продайте для потреб заводу автомобіль УАЗ-3151». Ми без нього, мовляв, ну просто не подужаємо держпрограму з залізобетону. Продайте! Радгоспники й погодились. Продали. Не встиг новенький, 1988 року випуску, УАЗ прибути на завод, а вже бухгалтерія розгорнула бурхливу цифрову діяльність, і за якийсь місяць тов. Федченко викотив за заводські ворота отим самим УАЗом. А купив він його за дві тисячі з хвостиком куценьким. То пусте, що ціна йому 15 тисяч. При-ва-ти-за-ці-я! І не підкопаєшся.

Мав рацію, вельми мав таки рацію великий Грибоєдов: «Ну как не порадеть родному человечку...»

На Харківщині «радеют». Ще й як! За кілька місяців сотні державних автомашин і тракторів перейшли або до приватних осіб, або до кооперативів. І нічого у тому страшного не було б, якби... Якби продавалися вони всім бажаючим і законно. На жаль, сьогодні не так: лише у вузькому колі (братам, синам, сестрам, сватам, тестям, собі, ще собі, і ще собі, і знову братам, синам, сестрам і т.д.) та ще й з порушеннями усіляких норм. Таким робом держава не дорахувалася не багато не мало, а ледь не півмільйона карбованців. Зате процес приватизації з мертвої точки зрушили. Ще крок, і з головою у ринок пірнемо. Ось!

І. ЛАГОЗА.

Харківська область.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

КОРОТКО КАЖУЧИ

● *Добридень, здоровий глузд! Чи надовго до нас у гості?*

● *Любіть корову — джерело молока!*

● *Делікатна людина: сипле сіль на рану лише по крихітці.*

Петро ЧЕРВІНСЬКИЙ.

Мал. В. АДАМОВИЧА

Мал. С. ФЕДЬКА

Мал. В. АДАМОВИЧА

Борис ПОЛІЩУК

Дві гуморески

За імпортною технологією

Весна. По один бік дороги кипить у полі робота. Тут тобі й заборонoвано. Тут тобі й насіння підвезено. Тут тобі й добриво в сівалку заправлено. Ні хвилини простою.

Жвавий чоловік у сітчастому капроновому кашкеті із здоровецьким козирком погрібся в землі і задоволено показав трактористові великого пальця:

— Харашо, Ван'юша! Малад'єц!

А через дорогу стоїть трактор із сівалкою. Попереду — ще один із культиватором та боронами. Хлопці грають у карти, аж виляски йдуть:

— Доведеться тобі, Миколо, бігти за півлітрою.

— А це ще побачимо, хто побіжить.

— Вже й так усе видно.

— Ти краще ходи, а язика вдома з жінкою почухаєш. Теж мені мислитель знайшовся. Прямо тобі Копенгаген.

— І походжу. Сім бубни.

— Десять козира. Вхопив?

— Сім чирви.

— Бачили ми таких. Король.

— Сім козира.

— Ну, забрав...

— А це тобі дама на погони. Чухрай до Марини за півлітрою — і буде тобі Копенгаген.

— Спішу, аж коліна збиваю.

— Миколо, не єрепенься, бо одшалюю.

— А чого ти піддивлявся в карти?

— Коли?

— Знаєш коли.

Обіч дороги зупинилася машина:

— Хлопці, як проїхати до Халимонівки?

— Ти що, шоферські права за сало купив?

— За гроші.

— Тоді давай і нам троячку і їдь прямо.

— Спасибі. А чого це ви такої гарячої пори простоюєте?

— Бо нема куди поспішати.

— А он ті, що через дорогу, поспішають.

— Так вони ж сіють за імпортною технологією. Їм інакше не можна. Там усе розписано по хвилинах. Он фірмач за всим стежить.

— А чому ж у вас не по хвилинах?

— Бо не привезли добрива.

— А чому не привезли?

— Хіба тобі не однаково. Ще встигнемо.

— А хіба ті, що через дорогу, не встигнуть?

— От надоїдливий чоловік. Сказано ж: вони сіють за імпортною технологією, а ми за своєю. Зрозумів? А тепер або сідай грати в карти, або їдь собі до своєї Халимонівки і не заважай...

Нехай нам легенько гикнеться

Репортаж із майбутнього

Дві тисячі якийсь там рік.

На майдані зібралися жителі села Великий Белебень. З лопатами, тракторами, бульдозерами, вантажними автомобілями.

На кузов одного з них виліз директор місцевої школи Василь Васильович Стіжок.

— Шановні односельці! — звернувся він до людей. — Хоча й не заведено згадувати не похвальним словом наших прапредків, але хай уже вони вибачають, бо таке слово саме проситься на вуста. А проситься тому, що вони дуже кепсько з нами вчинили, позбавивши нас великої втіхи — річки Хвильки, яка, як свідчать архіви, підковою оповивала село, дарувала йому красу, прохолоду і рибу.

Вчителі нашої школи разом із юними слідопитами багато років ведуть дуже важкий пошук, щоб розгадати таємницю того вчинку. Нам вдалося вияснити, що в той час прапредки були грамотними, мали більше академіків, професорів, докторів та кандидатів наук, ніж механізаторів і доярок. Тож думати і робити все по-людському було кому. Отже заковика в іншому. Мабуть, ми чимось дуже завинили перед прапредками. Щоб покарати нас, як свідчать архівні матеріали, вони пішли на великі жертви й затрати. Самі залишилися без куфайок, кирзових чобіт та ліків, а величезні кошти кинули в болото і добилися свого.

Ще в ті часи було відомо, що торфяники нагромаджують вологу і поступово віддають її в бездощів'я річці. Тож діяли прапредки з розмахом і знанням справи: загнали в Сорочу Балку техніку, прорили канави, стягли воду й прирекли Хвильку на загибель. А щоб пошвидше вона щезла, вирубали біля неї дерева та чагарники і аж до самого русла розорали береги.

Оту немилість прапредків ми добре відчули на собі. Недаремно наше село із Затишного переіменоване у Великий Белебень. Така наша гірка доля. Ми будемо дошукуватися до причин того гніву, а поки що подбаємо про те, щоб залишити про себе добру пам'ять нащадкам. Давайте дружно потрудимося на заболочуванні Сорочої Балки і подаруємо своїм дітям та онукам річку...

Директорові слова з великим розумінням підтримали у виступах агроінженер Петро Максимович Безвідвальний, лікар Алла Романівна Ромашка, пенсіонерка Наталка Семенівна Щира та старшокласник Тарас Бузько.

Жителі Великого Белебеня дружно вирушили на заболочування Сорочої Балки.

м. Київ.

Мал. О КОХАНА

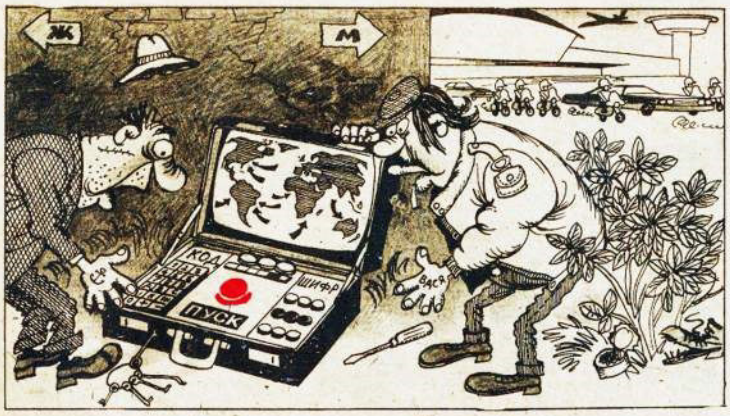

— Який же, дурню, ти чемоданчик поцупив?!

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

ВАЖКО І ЛЕГКО

Важко в бурю гребти перебитим веслом,
Чи вино наливати в діряві міхи.
Легко бути розумником задним числом
І валить на небіжчиків всеньські гріхи.

КУДИ МИ ЙДЕМО!

Колись казали прозою і віршами,
Що від хорошого до кращого йдемо.
Тепер житейську шкапу женемо
І тдем від поганого до гіршого.

ДЕПУТАТСЬКИЙ ЗАПИТ

— До предсідателя у мене є питання:
Яке у нас по щоту це читання?..

ПРОБЛЕМ ДОБАВИЛОСЬ

Добавилася до проблеми СНІДу
Проблема снідання й обіду.

ЗНАЄ ДІЛО

Наша держава діло добре знає —
Щодня в людей кишені вивертає.

ЗМІНИЛАСЬ ВЛАДА

Змінилась влада, грошики ж народні
Раніш транжирили, транжирять і сьогодні.

БУВАЄ І ТАКЕ

В часи застою був застійником —
Тепер зробився самостійником.

ДУРНА РОБОТА

Оновлювать Союз — така ж дурна робота,
Як у в'язниці фарбувать ворота.

ДОКОНАЮТЬ

Не доконали геноцидом,
То доконають гербіцидом.

Юрій КРУГЛЯК.

Мал. С. ФЕДЬКА

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

КУЛЬТУРНА ЧЕРГА

Аж захлинаючись, Миколі
Розказує свояк;
— Таку сьогодні бачив чергу —
Не відійду ніяк!
Хоча зійшлось до магазину
Вже чоловік за сто,
Ніхто по головах не лізе,
Не лається ніхто.
Жартують, сиплять анекдоти,
Книжками шелестять...
А головне — в один рядочок
Спокійненько стоять.
Дивлюся я на ту картину —
І серденько співа.
Це означає, що в народі
Культура ще жива!
Микола сплюнув спересердя:
— Пустого не мели.
Це означає, що товару
Іще не підвезли!

Григорій ЄЛИШЕВИЧ.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Дивись, грають — як в житті...
— Та ні, це наш театр, щоб вижити, сцену в оренду малому підприємству здав...

У НАШОГО ОМЕЛЬКА — НЕВЕЛИЧКА СІМЕЙКА

Зате всі у ній були при ділі.
При одному ділі.
Спільному. Сімейному.

Називалося воно вишукано й урочисто — кооператив «Ексергія» при київській Міжвідомчій науково-технічній інтеграції «Прогрес». При цій інтеграції останніми роками існувало ще кілька подібних же кооперативних дитяток із такими ж романтичними йменнями — «Сигма», «Фенікс», «Рось». І кожне з них, і всі разом заслуговують своїми неперечісними здобутками окремої розповіді. Що ми й маємо намір зробити у недалекому майбутньому.

Нинішній же інтерес саме до «Ексергії» викликаний тим, що на її прикладі особливо чітко видно, чого може досягти одна сім'я — ця, здавалось би, крихітна часточка нашого суспільства,— якщо вона, опріч дружби та любові, об'єднана ще й великою спільною метою.

Отже — сім'я:

Якименко Ростислав Іванович — глава; він же — колишній працівник тресту «Київспецсільбуд», звільнений понад десять років тому «по статті»; він же — голова правління достославної Міжвідомчої науково-технічної інтеграції «Прогрес», він же — голова кооперативу «Сигма», він же — начальник пересувної механізованої колони «Фенікс»; він же — бухгалтер, конструктор і науковий працівник кооперативу «Ексергія»;

Якименко Алла Кирилівна — дружина; вона ж — голова «Ексергії», вона ж — провідний спеціаліст інтеграції «Прогрес»;

Якименко Наталя Ростиславівна — їхня дочка; вона ж — старший інженер інтеграції «Прогрес», вона ж — конструктор, майстер, провідний теплофізик, провідний інженер і, нарешті, касир кооперативу «Ексергія»;

Бондаревич Владислав Кирилович — брат дружини, мешканець Запоріжжя; він же — головний зварник інтеграції «Прогрес» та «Ексергії».

Які статутні цілі інтеграції «Прогрес»? Дуже благородні й дуже сучасні: «комплексне виконання будівельно-монтажних, пуско-налагоджувальних робіт з одночасною розробкою і впровадженням нової техніки, технологій на об'єктах енергетики агропромислового комплексу та інших будівельних і промислових галузей».

А завдання, які ставила перед собою «Ексергія»? Не менш чудові: «виконання на замовлення підприємств і організацій конструкторсько-технологічних, проектно-кошторисних розробок, ремонтних, будівельно-монтажних, пуско-налагоджувальних та інших з ними пов'язаних робіт, виготовлення будівельних конструкцій, нестандартизованого й котельно-допоміжного устаткування, а на замовлення населення — виконання проектно-кошторисних і будівельно-монтажних робіт».

Ні, ви уявляєте собі, шановні читачі, яке громадя обов'язків звалила на себе крихітна, повторимо, часточка суспільства — одна-єдина сім'я, об'єднана спільною метою!

Якою саме? Ну, хіба ж не зрозуміло?! Найпрекраснішою: зробити і свій вагомий внесок у велику справу технічної і технологічної демократизації та всілякої кооперизації нашої законсервативованої бюрократизмом республіки.

І вже виникають перед внутрішнім зором яскраві картини бурхливого виробничого життя ексергійної сім'ї.

Ось тато, Ростислав Іванович, після безсонної ночі, проведеної за проектно-кошторисними розробками, стрімголов вибігає з дому в передранкову імлу і мчить, і мчить... словом, кудись мчить, щоб ті розробки негайно втілити у котельно-допоміжне устаткування.

За ним чимдуж поспішає Алла Кирилівна — виконувати на широких просторах України будівельно-монтажні, пуско-налагоджувальні, а заразом й інші з ними пов'язані роботи.

Потому двері зі свистом знову розчахуються, і назустріч сонцю легкими кроками простує Наталя Ростиславівна — без особливої косметики в цей ранній час, але зате з особливим бажанням виготовити на проммайданчику «Ексергії» побільше будівельних конструкцій і нестандартизованої техніки, які перегодом милуватимуть зір у... словом, десь милуватимуть.

А що то за ревище долинає з небесних сфер? О-о, то не безтурботні авіатуристи летять кудись у бік древньої Греції. То могутній «Руслан» здійснює народногосподарське перевезення: доставляє брательника голови кооперативу «Ексергія» — головного зварника Владислава Кириловича — із Запоріжжя до місця чергової зварки. І ось він уже зварює, зварює, зварює... І ось уже все навкруг зварене до останньої рисочки, і маси народу тепло вітають його з трудовою перемогою. А тут і будівельні конструкції Наталі Ростиславівни наспіли, і котельно-допоміжне устаткування Ростислава Івановича прибуло, і вже Алла Кирилівна завершує пуско-налагоджувальні роботи, після чого ті ж таки маси народу, яким від усього цього негайно жити стало краще, жити стало веселіше, хором віншують ентузіастів інтеграції і кооперації: «Хвала тобі «Ексергіє», сла-ава й хва-ала-а-а!..»

Пізно ж уночі, втомлена, але щаслива працею для загального добра, дружна сім'я Якименків підбиває підсумки кооперативної звитяги, складає акти на виконані роботи, ділить заслужені прибутки, заповнює чекову книжку для одержання у Дніпровському відділенні Промбудбанку м. Києва зароблені гроші й складає план-завдання на завтра...

І так — день у день, місяць у місяць, рік у...

— Все правильно, так воно й було і так усе й робилося — і акти, і розподіл прибутків, і плани-завдання, і чекова книжка,— погоджується заступник начальника відділу слідчого управління УВС Київської області М. М. Полуденний. — Усе ж інше — плід загальносімейної кримінальної фантазії...

Яскраві картини, що з'явилися були перед нашим внутрішнім зором, тьмянішають, а натомість перед зором звичайним з'являються грубезні томи кримінальної справи № 24.

І з'ясовується, що не було ні трудового ентузіазму, ні виробничої звитяги. А була суцільна липа і суцільна фікція. Фіктивна «міжвідомча інтеграція», фіктивна «Ексергія», фіктивні документи, фіктивна реєстрація кооперативу за хабаря у Дніпровському райвиконкомі Києва, а ще — сприяння фіктивному кооперативу — теж, звісно, за хабарі — у виробничому об'єднанні «Укрпластик».

Реальними були тільки державні тисячі, поцуплені меткою сімеєчкою.

Ось вам і відповідь на питання, чого може досягти об'єднана кримінальною метою крихітна часточка суспільства: паразитуючи на нових формах господарювання, вона може по-крупному обдирати це суспільство. Пошиваючи в дурні усіх нас.

Звісно, доти, доки у ньому — в суспільстві — існуватимуть хабарники і в деяких солідних державних установах матимуть право першого підпису звичайні дурисвіти.

В. ЧЕПІГА.

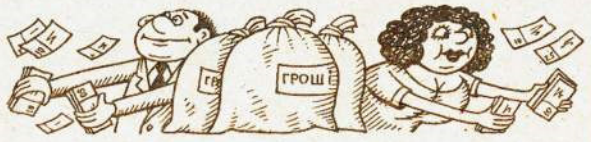

СПІВОМОВОЧКИ СТОСОВНО ОБСТАНОВОЧКИ

В нас була ясна мета —
виявляється, не та.
Добре, хоч проводирі
залишилися старі!

* * *

Партократа із верхів
рано списувать в архів:
став тепер він депутатом —
демократам рідним братом!

* * *

З провідними діячами
всі ми стали багачами:
заробляєм тисячі —
не стачає на харчі!

* * *

Ми для вільної Вкраїни
утворили вільні ціни.
Ой, щоб тільки воля вся
цим і не скінчилася!

* * *

Від тієї СНД
ми не дінемось ніде,
та пильнуй: чи не Сусанін
там попереду іде?

* * *

Вчора був я мільйонером,
а ти — мільйонеркою,—
щоб податки заплатити,
стоїмо під церквою!

* * *

Як парламент засіда —
аж плющить з трибун вода!
Дід Оверко коментує:
— Знов парЛЕМЕНТ дебатує!

Вас. ШУКАЙЛО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Ось тобі, Петре, як фермеру, від нашого колгоспу техніка!..

Мал. С. ФЕДЬКА

КІТ

ГУМОРЕСКА

Було десь за північ, коли Семен Горілий, героїчно долаючи земне тяжіння, прибився до рідного порога. Роздягаючись, довго бурчав про електриків, хай їм повилазить, якщо за картами не бачать, що останню лампочку на їхній вулиці Колиньків харциизяка розбив ще минулої осені. Перепало на горіхи і Миколі, з яким вони оце побесідували. Відчувши неабиякий голод, що з ним бувало завжди після надмірного «бесідування», вирішив підкріпитись. Обережно, щоб не розбудити дружину, господар намацав чавунець з уже захололою картоплею.

«Як кіт той, нишпорю по закутках»,— подумав. І враз побачив ледачого кота Панкрата, що розлігся на дивані. Кіт ніколи не був байдужим до їжі і зараз, як здалося Семену, витріщив на нього свої свічки-очиська. Господар був у доброму гуморі.

— На!.. Жери,— великодушно прошепотів Семен.

Але Панкрат не звертав ніякісінької уваги на ті картоплини, що кидав йому Семен. Врешті-решт терпець у господаря урвався.

— Ага! Не хочеш? Зараз ти в мене іншої заспіваєш. Може, хоч горобця якогось дурного зловиш...

З цими словами згріб котяру і викинув у відчинені двері.

Спати ліг з почуттям виконаного обов'язку. Снились коти. Маленькі, як мухи, і такі, що нагадували габарити зернозбирального комбайна «Колос».

Вранці його розбудило жінчине бурчання. Мовляв, якийсь телепень вчора вештався десь до півночі, а прийшовши додому, порозкидав варену картоплю по всій світлиці, та ще й новісіньку норкову шапку на вулицю викинув. За шапку заплачено скажені гроші. Її цілу ніч собака тягав, то нехай телепень не думає, що це все йому минеться.

І тут Семен Горілий з усією виразністю згадав, що кота він сам минулої неділі відвіз до троюрідної сестри.

Розпочинати трудовий день не хотілось...

Павло КУЩ.

КОНВЕРТОВАНІ ДУМКИ

● *Дав повну свободу совісті — позбувся її.*

● *Оголошення: «Набір на курси навчання демократії. По закінченні видаються посвідчення».*

● *Перш ніж збиратися з силами, не завадило б зібратися з думками.*

● *Яке там світле майбутнє, хоч би — світло в кінці тунелю.*

● *На звалищі історії можна знайти і досить добротні речі.*

● *Аргумент проти радіофобії: «Одна голова — добре, дві краще».*

● *Якщо шлях до серця чоловіка проходить через шлунок, не дивно, що чимало з них страждають виразкою.*

● *Життя все ще вдається до антипедагогічних методів: б'є.*

● *У нас і роздержавлення нерідко обертається розбазарюванням.*

● *Судячи із кількості платформ, тупиків, шлагбаумів і стрілочників, наша країна — суцільна залізниця.*

● *Спочатку переорали межі, потім узялись приорювати врожай.*

● *Партія партійного відродження.*

● *Якщо ідеї живуть, отже, когось вони годують.*

● *Постійне прагнення боротьби — це шкідлива звичка чи профзахворювання?*

● *Якщо наш парламент нічого не вирішує, може, назвати його конгресом?*

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

Малюнки А. ЮНА

ПЕРЕЧНИЦІ

ПЛАВБА У ПЕРЕСОХЛОМУ БАСЕЙНІ

Поспішаючи до ринку, ми в грошовій гарячці розгубимо навіть те, що маємо. Власне, вже губимо. Послухайте нашу історію, і ви зрозумієте, чому ми прийшли до такого висновку.

У Києві ще існує дитячо-спортивна школа з підготовки майстрів швидкісного плавання в ластах, що колись перебувала під крилом ДТСААФ. Мабуть, школи не буде, оскільки грошей на її утримування вже ніхто не дає. А між тим, у цьому виді школа — авторитет. Її вихованці неодноразово ставали чемпіонами Європи і призерами чемпіонатів світу.

Батьки згодні платити за своїх дітей, аби вони не тинялися без діла. До речі, цей вид спорту на Заході користується великою популярністю, а змагання приносять валюту. Однак мало того, що грошей ніхто не дає, так і платити нікому. Всі кинулися в приватизацію, кооперативи, малі і спільні підприємства, забувши про тих, від кого залежить майбутнє країни,— про дітей.

Батьки юних спортсменів — ВИРОВСЬКА С. Н., БАБІЙ І. Н., БЄЛЯЄВА Н. О., ПАВЛИЧЕНКО І. В. (всього 60 підписів).

м. Київ.

• • •

КУДИ МЕНІ ДОРОГА!

Мушу визнати: на схилі віку вдарився я в дитинство. Чи то сорок три роки безперервної роботи в колгоспі вплинули, протягом яких я ніколи нічого не просив, чи то фронтові рани нагадали про себе, але після перенесеного інфаркту і, як наслідок, інвалідності раптом почав я вірити, що молодим справді усюди в нас дорога, а старикам — шана та увага. Трапилося це, уточню, в 1985 році, коли подібні басочки ще декламували на кожному кроці.

Заманулося мені телефону. Власне, не так мені його хотілося, як старому мою було шкода. З ліжка я практично не встаю, а жінці моїй щоразу, аби викликати швидку, за кілька кілометрів до сільради доводилося бігати. А тут якраз і конкретний прояв отієї шани та уваги підоспів: у селі почали телефонізувати оселі учасників Великої Вітчизняної війни.

Подав і я заявку. Після чого старенькій моїй стало бігати набагато ближче — усього за півтора кілометра. Саме туди вистачило номерів і кабеля, хоч і не учасникам війни. Чотири роки писав я в різні інстанції (хоч руки, слава богу, ще слухаються), аж поки мене не порадували: вільний номер знайшовся, а от кабелю — катма. Давайте, мовляв, 1200 метрів кабелю, і ми вас моментально телефонізуємо.

Дістав. Добрі люди з'їздили на Одеський кабельний завод і привезли. Знову пишу в райвузол зв'язку, ділюся своєю радістю.

— Чудово,— відповіли мені,— але щоб той кабель прокласти, потрібен укладчик. А він нині далеко, за тридцять кілометрів. Отож якщо хочете, щоб ваша баба селом не бігала, найміть трактор, притягніть кабелеукладчик, і вже наступного дня матимете змогу викликати швидку прямісінько з власної хати.

А коли я делікатно натякнув, що учасників війни хоча б трішки, у відповідності з постановами уряду, поважати годилося б, мені розтлумачили: Союзу вже нема, отож і всі постанови союзного уряду недійсні.

Проте, очевидно, надто сильно я вдарився у дитинство, бо й досі вірю: не може бути, щоб у незалежній Україні було так, що старикам одна дорога — на цвинтар.

П. СОЛЯРЕНКО.

с. Кременівка Веселинівського району Миколаївської області.

КУДИ ТАМ ОТІЙ ЄВРОПІ!

(Інформація для роздумів)

Жучать двоє на автомобілі.
Швидкість — 160!
Мотор — реве!
Дерева за вікном — миготять!

— Ну й швидкість! — захоплено вигукує один. — Як на автострадах Європи! Тільки що ж воно з нами буде, якщо раптом відлетить колесо?

— Не хвилюйся! — заспокоює його інший. — У мене є запасне.

Отакі ми за натурою оптимісти.

Але частенько отой оптимізм та безпечність нас і підводять. Як свідчить статистика, тільки минулого року на автошляхах України скоєно 48 тисяч дорожньо-транспортних пригод, у яких загинуло 9 тисяч (!) чоловік та 49,8 тисячі (!!!) було поранено. Матеріальні збитки склали понад 350 мільйонів карбованців. Наслідки цих аварій в Україні у 4-11 разів перевищують середньоєвропейські показники.

І за чотири місяці цього року працівники ДАІ вже зафіксували майже два мільйони порушень правил дорожнього руху, затримано близько ста тисяч нетверезих водіїв.

З усього видно, що ми й сьогодні «втираємо» носа Європі.

ХРОНІКА ДАІ

ЯПОНСЬКА ЗАГАДКА

ДОНЕЦЬКА область. А. Козлов з м. Костянтинівки сушить голову над складним питанням. Він, не маючи посвідчення водія, сів, було, за кермо японської «Мазди» і торохнувся в дерево. При цьому травмував себе і ще шістьох пасажирів. Але А. Козлова турбують не стільки травми, скільки те, як же зупиняється японська дивотехніка у тих місцях, де немає дерев.

ЯКЕ ЇХАЛО, ТАКЕ Й ЗДИБАЛО

МИКОЛАЇВСЬКА область. Хоч П. Димов і випив «на коня», але «осідлав» «Жигулі». Ось ця невідповідність і призвела до того, що біля села Коблеве Березанського району він виїхав на смугу зустрічного руху і зіткнувся з автомобілем «Sibaru». Є жертви. Та наслідки могли бути ще трагічнішими, оскільки під час огляду машин з «Sibaru» вилучено гранату Ф-1.

МОЖЕ, ДОПОМОЖЕ...

У залізничників вже стало традицією: коли вони їдуть територією Донецької або Житомирської областей, то весь час хрестяться.

Наш кореспондент поцікавився у одного з машиністів: «Невже серед вас усі віруючі?» «Не всі,— чесно признався той. — Але коли ще тільки під'їжджаєш до якоїсь з цих областей, рука мимоволі тягнеться до лоба. Тут навіть невіруючий звертається до Всевишнього: Думаю, може, хоч він допоможе проскочити область без аварії. Бо місцеві автомобілісти майже зовсім не звертають уваги на сигнали світлофорів на залізничних переїздах і частенько своїми «Жигулями», «Запорожцями», мотоциклами, тракторами намагаються «спихнути» поїзд з рейок».

ДІАЛОГИ БІЛЯ ДОРОГИ

— Звідки ви так добре знаєте ціни на качок, курей, гусей, баранів та іншу домашню живність? Мабуть, маєте ферму?

— Та ні! Просто тесть недавно переписав на мене свого «Запорожця».

Автоінспектор зупиняє пошарпані «Жигулі», уважно оглядає їх і каже:

— Оцю розвалюху я не ризикнув би назвати автомобілем...

— Чудово! — зрадів водій, знову сідаючи за кермо. — Саме тому в мене й немає прав!

— Миколо, бачив учора, як ти їхав на своїй «Оці». Тільки чому під час руху вона так дивно підстрибує?

— Та то на мене гикавка, було, напала...

Автоінспектор роздивляється права водія:

— Щось від них пивом тхне...

Водій робить два кроки вбік:

— А тепер?

— Боюся, що мені доведеться продати свій автомобіль.

— Чому?

— Щоразу, коли я зупиняюся, підходить міліціонер і запитує: «Чи є свідки аварії?»

Інструктор автошколи після уроку практичного водіння витирає спітніле чоло:

— Дуже погано, курсанте. Сьогодні ви ледь не наїхали на десятьох пішоходів.

— На десятьох? — перепитує курсант. — А на скількох треба, щоб одержати права?

Розмовляють двоє чоловіків у гіпсі:

— Де це тебе так?

— Врізався в гараж...

— Від машини, мабуть, млинець?..

— Та ні, я повертався додому пішки...

Мал. В. ЧМИРЬОВА

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ЩО...

...найчастіше сідають за кермо «під мухою» водії власних авто у Луганській, Запорізькій, Миколаївській та Закарпатській областях.

...«з вітерцем», значно перевищуючи дозволену швидкість, полюбляють їздити водії з Київщини, Чернігівщини, Кіровоградщини.

...найбільше наїздів на пішоходів і зіткнень з транспортом роблять власники «Волг».

...у кожному четвертому випадку «бобики» (УАЗи) при дорожньо-транспортних пригодах перевертаються.

...ще жодного разу в сільській місцевості на пішохода не наїхав трамвай.

Сторінку веде В. ГЕЛЕТКО, заступник начальника відділу Головного управління ДАІ МВС України, підполковник міліції.

Мал. В. СОЛОНЬКА

СЛОВО ПРО СЛОВО

Гадаємо, що про Дмитра Григоровича БІЛОУСА нам нічого тут перед нашим читачем розводитися — він його і так добре знає. Кажемо ж цих кілька слів про поета ось чого. Пише він не тільки для дорослих. Зокрема, доброї слави зажила його книжка «Диво калинове» — віршовані розповіді дітям про чари нашої мови. А оце Дмитро Григорович узяв та й подумав, що не завадило б і дорослих у деякі мовні штуки втаємничити. От і приніс до «Перця» відповідні, як би той сказав, вірші. Ну, а це в нас зродило думку започаткувати в журналі рубрику «Слово про слово», під якою не лише вірші, а й дещо інше, зі словом пов'язане, друкуватися мало б.

Отож — слово Дмитрові Білоусу.

РІДНІ НАЗВИ

Села і міста у рідній краї...
Подумки лиш назви повтори —
І, немов веселки в водограї
Виграють сяйливі кольори.

Ген по Слобожанщині стелились
степовий барвінок і чебрець,
це ж бо тут
Барвінкове зродилось —
місто на ріці Сухий Торець.

А які річки —
Ромен, Роменка!
(тут ромен цвіте і в наші дні),
не дарма ж читаєм у Шевченка,
що бував у місті він Ромні...

Любим наше і чуже навзаєм,
та чи дослухаємось імен? —
чуємо: Ромни...
А хто ж бо знає,
де поділось наше те — Ромен?

Рідна назва — пам'яті сторінка...
Знає на Полтавщині й школяр:
хутірець, де народився Гребінка,
у народі звуть —
Гребінчин Яр.

А пани — Убєжищем назвали,
бо від них у цей спасенний кут
через вічні зарості й завали
утікав колись нужденний люд.

Що ж тепер? В підручнику шкільному
прочитайте: народився байкар,
— здрастє! —
ув Убєжищі отому...
А куди ж пропав
Гребінчин Яр?

Чи таке: ідеш, новоприбулець,
містом незнайомим, і пливуть
піснею у душу назви вулиць:
ось — Крутий Узвіз,
ось — Добра Путь...

Раптом — з'ява тупості наочна:
мов обухом лигоне тебе
Деревообробна,
Шлакоблочна,
Залізобетонна і т. п.

І не знаєш: плакать, чи сміяться...
Врешті, не такі-то це й дива:
мало де у нас трудилась, братця,
залізобетонна голова!..

Хочу, щоб сам Бог той час прискорив,
щоб засяли в назвах барви слів —
вулиця
Високих Осокорів,
вулиця
Зелених Яворів,
Житнє Поле
і Майдан Тарасів;
щоб у барвінковій стороні
кожен кутик нам життя прикрасив,
щоб звучали назви — як пісні!

Мал. О. ГУЦОЛА

— Вам як, загорнути?..

Мал. В. ЧМИРЬОВА

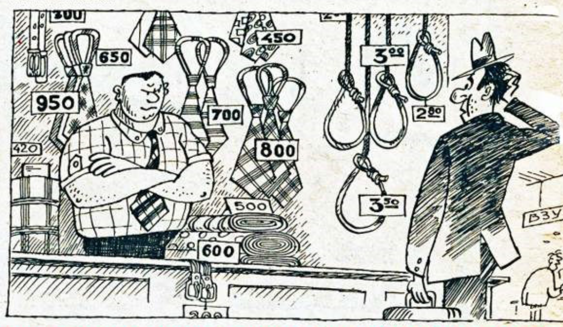

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ОСТАННІ НОЧІ СОКРАТА

ГУМОРЕСКА

— Сократе, ти не спиш?

— А, це ти, Палладо?

— Ага, я. А хто ж іще? Йшла, то й думаю, дай навідаюся. Чого ж ні? Правда, Сократе?

— Еге ж...

— Ти вже вибач мені, Сократе... Я до тебе, як до рідного брата. Скажи, як тебе страчуватимуть?

— Просто, Палладо. Дадуть келих вина з отрутою. І по всьому.

— І що, це все, Сократе?

— А чого ж більше?..

— Шкода.

— Чого тобі шкода, Палладо?

— Та я думала, якесь вогнище буде. Знаєш, урочистіше, гарніше. Вся Еллада запам'ятала б твою смерть. А про дітей, то й годі мовити. Де ж їм щось гарне побачити? Ой, лишенько, Сократе, ой, лишенько...

— Ти плачеш, Палладо? Плачеш за мною? Бідна голівонько...

— Та певно, що бідна. Ой, де ж це я візьму кілька драхм?

— Яких драхм?

— Та яких... Ти ж бачив, яка купа сміття зібралася біля моєї халупи? А палити місцевий уряд не дозволяє. Каже, наймай, Палладо, осла й вивозь за місто. А осел грошей коштує. То я подумала: тебе палитимуть. Ото й наносила б сміття на центральний майдан у подолі. Там і згоріло б. Я ж недалечко мешкаю. О-хо-хо, горе ж яке... О-хо-хо-хо. Осел грошей коштує. Афіно пресвята! Та й келих вина чогось вартий. А то наш спільний бюджет. І що я внуку скажу? Я ж обіцяла: вимию, мовляв, тебе, одягну пристойно, то підемо подивимося... Самі нещастя від смерті твоєї, Сократе. Бідна моя голівонька...

• • •

— Сидите, пане філософе? Звичайно, як же спати в такий час? — двері до хижки відчинив голяр. — Думаєте? Не варто. Я вже все обчислив. Ви за гоління винні мені п'ять драхм. Отож прошу віддати. Розумієте, за іншої ситуації я б зачекав, а нині не можу. Ксантіппа мені не віддасть. Ви це добре знаєте!..

• • •

— Дозвольте зайти, сусіде.

— А, здоров був, Антихію. І ти за грішми прийшов?

— За якими грішми, Сократе?

— Ну, спасибі. Хоч одна душа знайшлася, яка просто прийшла поспівчувати, розраяти.

— Звичайно, як же не поспівчувати, не розраяти. Я тобі скажу, вмерти зовсім не страшно. Такому, як тобі. Що смерть? Мить.

— Можливо.

— Та й недовго тобі бути в цьому підземному світі. Побачиш.

— Не розумію тебе, Антихію.

— Та що там розуміти? Ти все одно повернешся в Афіни чи ще в якийсь там поліс.

— Себто як?

— А просто. І там же, в Аїді, почнеш вчити, понабируєш учнів. А який Плутон потерпить, щоб ти поперепсував усіх його підданих? То тебе неодмінно перепровадить на грішну землю.

— Ти думаєш?

— Я ніколи не думаю, я слухаю, що мені кажуть. Тому й цикути не куштуватиму. Ех, не вмієш ти, Сократе, жити. Певно, й спрага тебе мучить. Ось я захопив бутельку. Добре вино. Зараз наллю. Ти знову думаєш? Тут у мене діло є. Злі язики чутки розпустили, ніби я вкрав каміння, що мало піти на колони для святого храму. Я не вкрав, я взяв, бо мені потрібен цей матеріал. Тільки чомусь десятник до мене причепився. Наче це первина. А я йому: «Неспійманий — не злодій». Та не відстає. То чи не зміг би ти привселюдно сказати на цій страті, що це твоя робота? Тобі все одно, хіба, може, більше цикути доллють. А я мав би спокій. Та й для тебе краще. Уяви, які балачки підуть: мовляв, отруїли за довгий язик, що ним молодь розбещував. А так уже солідніше, можна сказати, по-житейському буде: за крадіжку. Тут і співчуватимуть: бідний, хотів собі халупку поставити з колонами зі святого храму. По тобі споминки будуть, як по нормальному чоловіку, а мені не треба буде бочки вина, того, що п'ємо, десятнику ставити. Згоджуйся, Сократе.

• • •

— О, люди, люди,— вимовив Сократ і заплакав. Наступну ніч він вирішив провести у тюрмі, де ніхто із знайомих та сусідів його не турбуватиме.

Ярослав ГОЛЕЦЬ.

Мал. О. КОХАНА

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Мал. С. ФЕДЬКА

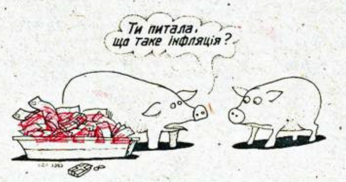

Мал. А. ЮНА

— Не лякайся, це в нас супутникову антену встановили...

Астрологічна служба Перця

КОЗЕРОГАМ (22.12 — 20.01) астролог обіцяє цього місяця великі успіхи в комерції. Але попереджає: будьте обережні — не вкладайте гроші в сумнівні підприємства.

ВОДОЛІЯМ (21.01 — 19.02) пощастить у коханні, якщо вони уникатимуть випадкових знайомств з підозрілими особами.

РИБИ (20.02 — 20.03) вдало придбають те, що хотіли, коли візьмуть собі у порадники компетентних фахівців.

ОВЕНІВ (21.03 — 20.04) очікує добрий відпочинок, якщо вони, не знаючи броду, не лізтимуть у воду.

ТІЛЕЦЬ (21.04 — 21.05) чудово почуватиметься весь місяць, якщо нарешті відмовиться від поганих звичок.

БЛИЗНЮКІВ (22.05 — 21.06) чекає у сімейному житті мир та злагода, якщо жінки виявлятимуть терпимість, а чоловіки — розуміння.

РАКУ (22.06 — 23.07) гарантовані спокій та благополуччя, аби він був обережний з вогнем, уникав предметів, що ріжуться та колються, і переходив вулицю в належному місці.

ЛЕВАМ (24.07 — 23.08) астролог радить відправитись у подорож. Якщо немає можливостей для закордонних вояжів, можна обмежитись подорожами по рідному селу чи місту. На вас чекають несподівані зустрічі.

ДІВА (24.08 — 23.09) дізнається про таке, що різко змінить її погляди на осіб протилежної статі. Будьте обережні при контактах з випадковими партнерами.

ТЕРЕЗАМ (24.09—23.10) душевна рівновага забезпечена, якщо вони цього місяця будуть ощадливішими, ніж минулого. Уникайте зустрічей із злодіями.

СКОРПІОНУ (24.10 — 22.11) астролог передрікає підвищення по службі. Проте будьте обережні, висловлюючись про начальство.

СТРІЛЕЦЬ (23.11 — 21.12) має готуватися до перемін на краще. Але цього місяця йому треба уникнути нічних прогулянок, особливо поблизу цвинтаря.

Студія Аномальних Явищ

СЕНСАЦІЯ: ЛЮДИНА МОЖЕ ЖИТИ ВІЧНО!

Як, напевно, вже чули наші читачі, на півдні нашої республіки в заштатному містечку Сухі Горобці мешкає скромна жінка, котра отримала в спадщину від своєї двоюрідної тітки безцінний скарб — рецепт безсмертя! Про існування цього рецепту відомо далеко за межами нашої країни. Один мультимільйонер з-за океану пообіцяв три чверті свого багатства тому, хто йому добуде секрет вічної молодості! А Тетяна Петрівна Протурбієнко погодилась віддати нам для публікації цей успадкований безцінний рецепт безплатно — лише в обмін на річну передплату журналу «Перець». Отже, занотуйте, закарбуйте в пам'яті ці дванадцять заповідей, ретельно виконуйте їх, і вас чекає безсмертя!

«Заповідь перша. Не паліть самі й не дозволяйте робити це у вашій присутності іншим.

Заповідь друга. Не вживайте алкоголю, наркотиків, отруйних грибів, міцних слів.

Заповідь третя. Уникайте стресів, суперечок, неприємних зустрічей, конфліктів і бійок. А також — пересмаженого, переваренного, пересоленого, переперченого і недозрілого.

Заповідь четверта. Дихайте лише чистим повітрям. Нечистим — не дихайте. І ніяких димів, пилюги, кіптяви, випаровувань.

Заповідь п'ята. Відмовтесь од телевізора, незалежних газет, непристойних розмов, з'ясування стосунків, бурхливої любові, тихої ненависті — усього того, від чого частить серце і підвищується кров'яний тиск.

Заповідь шоста. Не користуйтеся автомобілем, міським транспортом, автосервісом та ведмежими послугами.

Заповідь сьома. Пийте воду тільки з тих джерел, що не викликають сумніву. А якщо викликають — не пийте.

Заповідь восьма. Їжте тільки чисті продукти, не чистих не їжте.

Заповідь дев'ята. Спіть, поки виспитесь. Відпочивайте, поки відпочинете, працюйте, поки не набридне.

Заповідь десята. Пийте не дуже холодне, їжте не дуже гаряче, сидіть не на дуже твердому, лежіть не на дуже м'якому, рухайтесь не надто багато, відпочивайте не надто мало.

Заповідь одинадцята. Зведіть вживання ліків до мінімуму. Пам'ятайте, що в основному переважна більшість хвороб минає сама, а від решти — ніякі ліки не допоможуть.

Заповідь дванадцята. Підшукайте собі таку роботу і таку дружину (чоловіка), аби вони не заважали виконувати вищезазначене».

До друку підготував М. ЧУХНЮК

Дядьку!

ГУМОРЕСКА

Пам'ятаю, років двадцять тому я страшенно обурився, коли в автобусі якесь дівча, стиснуте з усіх боків, сказало мені в спину:

— Дядьку, та пройдіть же трохи вперед.

Мене ніби шилом кольнуло:

— Та який я тобі дядько, подивись-но краще на мене, я от зараз до тебе лицем повернусь. Ось бачиш, такий же молодий, як і ти. А ти мені — дядьку. З села, чи що?

Загалом, цей день став для мене неробочим. Не міг працювати. Як згадаю оте «дядьку»,— руки трусяться, серце колотиться, віко сіпається.

Але за деякий час інцидент забувся, я заспокоївся, про «дядьку» й не згадував. І тут надав мені чорт піти в гастроном, там саме о цій порі кісточки викинули, оті самі, що на м'ясокомбінаті обідрали, потім продавці у підсобці ножем обчухрали, ну, а що вже не дообідрали і не дообчухрали, загорнули у целофан, приліпили етикетку «суповий набір» чи «рагу» і викинули на простого радянського покупця. Звичайно, черга, гвалт, гомін, задні — найактивніші — кричать, щоб більш однієї пачки в одні лапи не давали, а передні, навпаки,— щоб задні заткнули пельку і не виступали, бо це не їхня справа,— кісточок їм усе одно не вистачить. Ну, я теж хвилююсь, бо пізно прибіг, стою в останній десятці, самі розумієте, тут не до парламентських висловів,— щось вигукую, свою програму пропоную, до політичних лозунгів уже добрався. І раптом чую над вухом:

— Дядьку, та чого ви кричите, як скажений?!

Мене як возом зачепило.

— Що за безкультур'я,— кажу,— невже нема інших слів у нашій прекрасній українській мові! Могли б сказати «хам», «горлодер», «мішочник», чесне слово, я б не образився. А сказати на мене «дядьку»... Все! Прощавайте. Не можу я з вами стояти в одній черзі за кісточками.

Минуло ще декілька років, я вже й цю образу забув, бо інших за цей час наслухався — і на роботі, і вдома, і в міському транспорті, як то кажуть, одне іншим перекрило. Та якось довелось мені бути у відрядженні в столиці республіки. Прекрасне місто, чудова погода, іду собі Хрещатиком, архітектурою милуюсь і несподівано чую ззаду:

— Дядьку, чого рота роззявив? Стоїш, гав ловиш. От провінція — весь Хрещатик загородив.

Сказав — і далі побіг. А мене як кип'ятком ошпарило:

— Стій,— кричу,— гад, стій, ворог народу, троцькіст, денікінець, чаушеску!

Та де там — образив людину й побіг, наче так і треба. Ох і темнота наша, ох, дрімучість. Ну, міг же звернутись до мене: «мужчина», «товариш», «громадянин», що, мало у нас слів хороших, зі словами в нас, слава богу, дефіциту нема, так ми й з цього зробили проблему.

Правда, після Києва я довго нічого подібного не чув, до мене взагалі рідше звертатися стали, може, тому, що я на пенсію пішов, звузилося, так би мовити, коло спілкування, а може, тому що, за моїми спостереженнями, люди взагалі один до одного рідше звертатися стали. Якщо один щось хоче іншому сказати, то бере великий лист ватману, пише на ньому аршинними літерами: «Савчук — ідіот», потім той ватман чіпляє до дрина, або, інакше кажучи, древка, і виходить з цим транспарантом на вулицю. Виходить, стає під дім, де живе Савчук, або під фірму, де той працює, і стоїть собі годину, другу, скільки завгодно, доки не визирне Савчук. Ось виглянув Савчук, побачив цього прапороносця, прочитав, що на тому знаменові написано, і викидає з вікна зустрічне гасло: «Сам ідіот». Ось і побалакали. Повний плюралізм.

Ну, а вчора я сам став жертвою тихої гласності. Сиджу в парку, читаю газету, дивлюсь — підходить молода парочка, і юнак, перш ніж сісти, ввічливо так, чемненько, каже:

— Діду, посуньтесь трохи.

— Молодий чоловіче,— відповідаю,— я все життя присвятив боротьбі за чистоту і красу рідної мови. Хіба ж так можна звертатись до незнайомої людини?

— А як? — почервонів він.

— Як, як?! Ну, могли б сказати: «Дядьку, посуньтесь».

Я обурено встав і пішов геть, але встиг почути, як цей молодик промовив до дівчини:

— Дядько, здається, тру-ля-ля. На м'який знак шість каже.

Ага, зрадів я, все ж таки «дядьку». Яке, між іншим, мужнє і приємне на слух слово. І головне — цілком культурне, інтелігентне.

Леонід ФУЛЬШТИНСЬКИЙ.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Позич, Петровичу, лампочку на годинку — до нас гості прийшли...

Мал. С. ФЕДЬКА

перець

Їж ананаси, рябчики жуй, або Пузо — не дзеркало

Поет свого часу емоційно закликав буржуїв їсти екзотичні фрукти і пернатих з наших лісів та перелісків. Мовляв, наїдайтеся перед своїм «останнім днем».

І чи то справді поетове слово було таким сильнодіючим, чи у тих буржуїв був якийсь фантастичний апетит, але підмели вони й ананаси, і рябчики — геть-чисто.

Так підмели, що нам ото і в голову не приходило зайти до магазину і поцікавитися:

— А чи не завозили вам сьогодні ананасики? Або:

— Зважте мені пару рябчиків і кілограмчик білуги чи севрюги... А ще краще — стерляді...

Та якби така мисля і стукнула в голову, то після подібного питання вас самих би назвали... «стерляддю» і висловили б припущення, що сьогодні у психлікарні «день відкритих дверей».

Збігло чималенько часу і ось, як кажуть, місяць зайшов у нову фазу. Те, що раніше називалося спекуляцією, стало йменуватися підприємливістю.

І тут виявилося, що буржуї поїли не всі ананаси і перехрумали не усих рябчиків. На наших ринках раптом з'явилися такі речі і такі продукти, про існування яких дехто і не підозрював.

І не тільки на ринках.

Виростають, мов гриби після дощу, комерційні кіоски. На автобусних зупинках, на вокзалах, на центральних вулицях і у підземних переходах виникають стихійні базари...

Торгують, хто де хоче і чим хоче.

Ось тобі ікра і краби, ананаси і банани, коньяки і бальзами. Навіть ковбаса з... мамонта.

— Хіба вони не того... не вимерли тисячу років тому? — починаєте сумніватися ви.

— А це вже не ваше діло,— гуготять у відповідь. — Мамонтів немає, а ковбаса є. З льодовикового періоду залишилася... Берете? Ні?! Тоді паняйте далі...

«Паняєте» ви далі і думаєте, як багато у нас різних «наїдків» ще з «льодовикового періоду». І де це стільки дефіциту лежало? І скільки літ? Невже усі сімдесят п'ять років накопичували — ринку чекали? І чи ще можна їсти тушонку, змащену солідолом часів імперіалістичної війни?

Тому, мабуть, і шкрябають на стінах комерційних магазинів: «Товар обміну не підлягає».

Хоча у тарному Законі України «Про захист прав споживача» у ст. 7 чорним по білому написано, що відповідальність за якість завжди несе продавець (і в комерційних магазинах теж). А це означає, що він не тільки повинен поміняти бракований товар, а й відшкодувати збитки, якщо такі завдано покупцеві.

Ага, як заштрикало в животі, згадали про закон... У нас тих законі-і-ів... Депутати недаремно щодня лоби гріють.

Не загартований шлунок — не їж, що очі бачать! Плямкай манну кашу на воді. І нічого витріщатися на баночки з червоною ікрою, які стоять у вітрині на пекучому літньому сонці. На тих баночках же написано: «Зберігати при температурі від 0 до —4°».

Раз немає відповідальності за якість, то можна зберігати як завгодно. Аби свіжа копійка.

Тому й підсовують нам щуку — «нафарширована» цезієм.

І торгують кров'янкою, маслом, сиром, сметаною, м'ясом, салом прямо з асфальту. Без санітарного і радіаційного контролю.

Пузо — не дзеркало. З'їдять.

І розливають в пляшки олію з вітаміном «Д», яка годиться тільки на добавку до комбікормів гиндикам.

В'яжуть у пучки редиску — після якої хрипиш два тижні...

А у санепідемстанціях кажуть: «Ми до кожної Федори, що торгує надворі, санслужбу не приставимо».

У спілці споживачів, у крайньому випадку, допоможуть скласти позов до суду.

Можна тільки позаздрити тим країнам, де для захисту населення є навіть екологічна міліція.

А у нас: не прийняла база занітрачені огірки, розвернулася машина — і на базар. Збавили трошку на ціні — і покупці вже душать один одного в черзі.

Скільки газети писали, що такі-то й такі-то жуйки шкідливі для здоров'я. А їх як продавали, так і продають на кожному кроці.

Посланці окремих кримських радгоспів з ніг збиваються, аби дістати... тільки етикетки марочних коньяків, щоб потім приклеїти на пляшку якогось високоградусного «шмурдяку». Польські партнери продають нам картоплю, яку вдома, мабуть, не наважилися б згодувати поросятам.

А як ми плещемо в долоні, коли одержуємо «гуманітарну допомогу» з товарами, термін зберігання яких минув!

Звичайно, добре, що у нас такі міцні шлунки. Але краще все-таки, якби міцною була б санітарна служба, яка б захистила наше здоров'я...

Поки воно у нас ще є.

М. ПРУДНИК.

У СВІТІ ІНСТИНКТІВ

Мікробайки

* * *

Якщо Вовк запрошує Барана в гості, то без шашлику не обійдеться.

* * *

Ювілей Зайця, а перший тост — за Лева!

* * *

Навіть Осел розуміє, що факти — уперта річ!

* * *

І Заєць буває героєм! Героєм байок про боягуза.

* * *

Коли молода Ягничка виходить за старого Барана, то, певне, хоче мати титул баранеси.

* * *

Чи не для того у Страуса крила, щоб він міг ховати в них свою голову?

* * *

І Шуліка про з'їденого ним Солов'я любить згадувати: «Прекрасний був співак!»

* * *

«Ех, злетіти б у небо... Всі зорі проковтнув би!» — замріявся Удав.

* * *

Нікчемна Міль, а розкошує в килимах!

* * *

На думку Мухи, хвіст у Коня — рудиментарний орган.

* * *

Тарган і сам залізе в Червону книгу!

Анатолій БОРТНЯК.

◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆

Мал. А. БОРДУНІСА

ПЕРЧЕННЯ

ХТО ВОНО? ЩО ВОНО?

Загадки Перченятка

На грядку поволі
Заліз через пліт
Й на сонечку гріє
Великий живіт.
А осінь настане —
Тобі і мені
Охоче дарує
Зернятка смачні.

Людей він сердито
За вуха кусає,
І кожен від нього
У хату тікає!

Відгадки: гарбуз, мороз.

СВАРЛИВА

— У вас, Васильку, нова вчителька? — питає Таня.

— Так,— відповів Василько.

— Ну, і як вона, подобається тобі?

— Ні.

— Чому?

— Щодня свариться.

— На всіх?

— Ні, тільки на мене.

СИНЕЦЬ

— Семенку, звідки у тебе взявся такий синець на коліні? — питає мати.

— Та то я перестрибнув, зачепився і впав,— озвався Семенко.

— Через що перестрибував?

— Та через парту.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

МАЛЯТА, РОЗФАРБУЙТЕ ЦЕЙ МАЛЮНОК САМІ. Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ЗДРАСТУЙ, ЛІТО!..

ГУМОРЕСКА

Дід Фанась наче як підряд на галерах узяв. Радіо у веранді ще й не пілікало, а старий — да-в-ненько на ногах. Хлюпне пригорщу води холодної в обличчя, щоб сон розвіяти,— і трюхцем до роботи.

А її ж, непереробної... Тільки з ранку й до зорі вечірньої і майорить, наче транспарант, його голуба фланелева сорочка.

То паркан вправненько підлатає, помінявши деякі штахетини, то завіси з воріт до колгоспної кузні занесе. Хай хлопці-ковалики крицю міцніше загартують. Чи ж не найдужче перепадає за літо саме тим завісам. Тільки десь загавиться дід Фанась, а дітлахи, мов горобці, на воротях вже й повсідаються. Наче гойдалки їм замало. Ще позаторік у садку за хатою її змайстрував. Так ні — на воротях, виходить, цікавіше. «Ну й бусурманчуки ростуть!.. Матері його ковінька!..»

Та й довкола квітничків старий почаклує. Вигородить старанно їх цеглою, аби ніхто ненароком мальв та чорнобривчиків із півничками не притоптав.

...Завбачливо попідв'язує Фанась яблуні та груші, ще й підпорки підставить. Міцнющі такі — наче тими гілками циркачі стрибатимуть.

...Занесе до надійної схованки увесь ріжучий, як каже баба Киля, реманент, щоб ніхто, бодай, собі шкоди не наробив. Розбере на паличчя й драбину... Мав колись із нею клопіт. Видряпався якось по тій драбині на дах... танцюрист — і давай нагорі ламбаду викручувати. А тобі після такого дебюту — шифер перебирай.

Зате тепер дід Фанась — навчений. Другим Макаренком за ці роки став. Педагогічну ситуацію наперед прогнозує. Тому сірничків із тютюнцем на виду не тримає. А подалі їх, подалі десь по старих куфайках порозсовує. Щоб не спокушали. Кого не слід...

А ще вирішив на цей сезон дід Фанась і вівчарку Ахмета у двір до свояка переселити. Спокійніше там йому буде. А то ж випали псові минулого літа непереливки. Намудрували, бачте, винахідливі голови з нього їздову, як на Чукотці, собаку зробити. Зі старого ганчір'я та лози навіть упряж злагодили. А замість нарт — корито на коліщатка примостили...

Передчуваючи сваволю, завив тоді Ахметка нетваринним голосом. Довелось його, бідолаху, до ветеринара зводити. Глипнув на нього сільський айболіт Панько, і без зайвих слів діагноз поставив: неврастенія, каже, за гіпертонічним циклом.

Хоч постільний режим прописуй!..

...Бралася з усіх сил підсобляти чоловікові й баба Киля. Але більше — по своїй лінії. Усі, приміром, наявні в хаті подушки цупкенькою тканиною обтягла, щоб, як ними кидатись, пір'я не повитрушувалось. Проревізувала й матраци.

Перегодом за сам дім взялася. Заходилась його якоюсь чудернацькою фарбою покривати. Хоч фломастером по ній малюй, хоч пензликом води, хоч хімічним олівцем викарлючуй — нічого до стіни не береться.

Ось так і клопочуться старі Фанасі господарством. Аж поки десь наприкінці третього тижня виморена баба Киля не запитала:

— Ну що, з усім упоралися?..

— Начеб... — по-хазяйському озираючи подвір'я, озвався старий.

— Нічого не забув? — для надійності перепитала.

— Здається, нічого...

— І сусідів оповістив, щоб пильності не втрачали?

— Еге ж,— запевнив дід Фанась.

— Гаразд!.. — полегшено зітхнула баба Киля і скомандувала: — Тоді бери, старий, папір, ручку і сідай до столу. Пиши. «Драстуйте, любі наші онучата Павлику, Сергійку, Антосику, Борисику та онучечко Наталонько,— продиктувала перше речення. — Ось і знову прийшло літечко. І ми до нього добре підготувались. Запрошуємо вас усіх, ріднесеньких, як і минулоріч, до себе на канікули...»

Виводить ці слова дід Фанась і позирає вряди-годи на куток, де висить календар. І сам до себе зітхає: «Ох до чого ж і довге ти, школярське літо!.. Це ж за три місяці онучата-розбишаки все село переполошать. Без пригоди — хвилинки не проживеш. Горечко мені, старому, із тими школярниками, горечко, як із своїми, так і людськими. Не життя — каравул. Суцільний...»

Юрій ІЩЕНКО.

м. Київ.

Вітаємо ювіляра!

Відомого українського поета-сатирика Петра РЕБРА з його 60-літтям.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Пробачте а безинтактним масажем ви не влордієте!

Мал. О. ГУЦОЛА

Мал. В. ПАНФІЛОВА

Ф. СП-1

Міністерство зв'язку СРСР
Министерство связи СССР

АБОНЕМЕНТ На газету / журнал 74393 (індекс видання) (индекс издания)

перець (найменування видання — наименование издания)

Кількість комплектів / Количество комплектов

на 1992 рік по місяцях — год по месяцам

X	X	X	X	X	X	7	8	9	10	11	12

Куди / Куда

(поштовий індекс) (почтовый индекс) (адреса — адрес)

Кому (прізвище ініціали — фамилия, инициалы)

ДОСТАВОЧНА КАРТКА
ДОСТАВОЧНАЯ КАРТОЧКА

ПВ | місце место | літер литер

На газету / журнал 74393 (індекс видання) (индекс издания)

перець (найменування видання — наименование издания)

Вартість / Стоимость: передплати подписки — крб руб — коп.; переадресування — переадресовки — крб руб — коп.

Кількість комплектів / Количество комплектов

на 1992 рік по місяцях — год по месяцам

X	X	X	X	X	X	7	8	9	10	11	12

код вулиці / код улицы

поштовий індекс / почтовый индекс

місто / город; село / село; обл / обл; р-н / р-н; вул / ул

буд / дом; корп / корп; кв / кв; прізвище / фамилия

(код передплатника) (код подписчика)

Будинок гумору та сатири в Габрово за двадцять років свого існування зажив слави міжнародного центру сміху. З усіх країн світу з'їжджаються сюди гумористи та сатирики на веселі фестивалі, на міжнародних конкурсах-виставках змагаються в дотепності карикатуристи, відточують своє мистецтво гострослови. Вітаючи своїх болгарських побратимів по жанру з 20-літтям, «Перець» зичить, аби ніколи не вичерпувались їхні вигадливість, ентузіазм та почуття гумору.

ГАБРОВСЬКІ АНЕКДОТИ

* * *

Габровець прибив на своїй крамниці табличку, яка була дуже неграмотно написана. Коли йому про це сказали, він відповів:

— Нехай покупці думають, що я такий собі простак, якого легко обдурити.

* * *

Габровець захворів. Змігшись на сили, він ще підвівся з ліжка і, впавши навколішки перед іконостасом, почав благати:

— Господи, якщо допоможеш одужати — я продам коня і поставлю свічок на всі гроші.

Так сталося, що габровець вичуняв, і довелося сповняти обіцянку.

Міркував-міркував габровець і, поклавши в сакви курку, повів коня на базар.

— Продаю коня за два леви!— почав він гукати.— Коня за два леви!

Зібралося чимало покупців на такого дешевого коня.

— Лише продаю його з куркою, яка коштує двісті левів,— пояснив габровець.

Продавши коня з куркою, габровець пішов до церкви і запалив свічку на два леви — вартість коня.

* * *

Двоє сусідів склалися і купили віслюка. Один запитав:

— Яка половина буде твоя?

Другий, посміхнувшись, спитав:

— Яку ти хочеш?

— Передню, з головою,— не вагаючись відповів перший.

— Добре!— погодився другий.

Порозганявши мух у віслюка навколо хвоста, він сказав своєму напарникові:

— Я подбав про свою частину віслюка, а ти купи ячменю та дивися добре годуй свою половину, щоб наш спільний віслюк добре віз.

* * *

Габровський хуторянин поїхав продавати ріпу. На Конашковому мості віслюк уперся — ні ну, ні тпру. Селянин розсердився і почав його лупцювати.

— Дядьку, чи є у вас совість?— гукнув хтось селянинові.

— Нема, синку. Скінчилась,— відповів габровець.— Лишилась сама ріпа.

* * *

У габровця заболів зуб. Він вирішив його вирвати. Завітавши до приватного лікаря, він, по-перше, спитав, скільки це коштуватиме.

— Вирвати зуба — п'ять левів. За електрику, бо тепер вечір, один лев, разом — шість левів,— пояснив лікар.

— Гаразд! — сказав габровець.— У такому разі прийду завтра вдень.

— Що у вас можна замовити дуже швидко?

— Тільки попільничку!..

— На даний момент інші послуги не пропонуємо...

— Роги від дружини, а крила — від коханки.

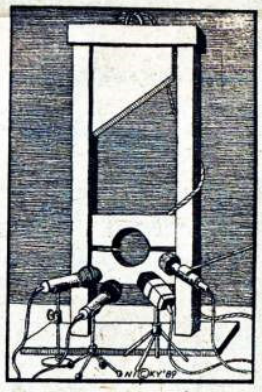

— Прошу руки вашої дочки...

— Це — моя дружина.

— Не дай боже, якщо коти приймуть закон проти нас...

* * *

Дитина проковтнула монету. Габровка переживає:

— Треба йти в лікарню, хай витягнуть.

— Нема смислу. Лікар візьме за це два леви, а витягне лише один,— відповідає габровець.

* * *

Габровцю сказали:

— У тебе три власних будинки, а шукаєш кімнату, щоб найняти.

— Для мене платня в моїх будинках дуже висока.

* * *

Габровець вирішив повіситися, а слуга, побачивши це, перерізав мотузку. В кінці місяця господар утримав чотири леви за платні послуги. За зіпсовану мотузку.

* * *

Габровець. Офіціанте, під стіл упало десять стотинок. Якщо ти їх знайдеш, то повернеш мені, а якщо не знайдеш — будуть тобі чайові.

* * *

Фабрикант з Габрова подорожував по Індії. В одному храмі його увагу привернула шестирука богиня Чандра.

— Отаких би мені робітниць!— вигукнув фабрикант.

* * *

Габровець. Мій батько збожеволів, усе його майно дістанеться мені.

— Ти, напевне, сплатиш усі його борги?

— Ти погано мене зрозумів. Не я, а мій батько збожеволів.

* * *

З габровця насміхалися, що про його земляків розповідають багато анекдотів.

— Це й не дивно,— відповів той.— Анекдоти розказують лише про знаменитих людей.

* * *

Габровець написав приятелю:

«Приїзди в Габрово до мене в гості. Я поведу тебе до сусідів, щоб ти побачив, які в нас гостинні люди».

* * *

Уривок з листа габровця:

«Любий дядечку, вибачай, що не можу зустріти тебе на вокзалі. Зустрічатиме тебе моя дружина. Щоб вона пізнала тебе, тримай у лівій руці порося або хоча б гуску...»

* * *

Габровка натякає своєму чоловікові:

— Ти, може, запропонуєш гостям щось прохолодне?

— Звісно!— мовив габровець і широко відчинив вікна.

* * *

Габровець показує фото:

— Бачиш портрет моїх близнят?

— Але ж на портреті лише одне!

— Досить одного. Друге точнісінько таке ж саме.

* * *

Дружина габровця у відпустці. Вона щодня телеграфує чоловікові: «Весь час лле дощ. Нудьгую».

На восьмий день чоловік відповідає їй: «Негайно приїзди додому. Тут дощ дешевший!»

* * *

— Де твоя обручка?

— Цього тижня її носить моя дружина,— відповів габровець.

* * *

— Дайте мені два квитки: на мене й на дружину, та півквитка на дитину,— звернувся габровець до касира.

— Яка дитина? Та це ж чоловік! Гляньте: він уже носить довгі штани,— зауважив касир.

— Добре. Тоді дайте квитка на хлопця, а півквитка — на дружину. Вона в шортах,— переконливо відповів габровець.

* * *

Якось один габровець утився з величезним лантухом до трамвая.

— На вас квиток коштує два леви, а на лантух — чотири,— мовив кондуктор.

Габровець розв'язав лантуха і сказав:

— Пенчо, вилазь, бо в лантусі ти дорожчий!

* * *

Габровець зайшов до продовольчого магазину купити ковбаси. Продавець разом з ковбасою подав баночку гірчиці.

— Я не хочу гірчиці,— мовив габровець.

— Гірчиця безкоштовно — до ковбаси!

— Ну, тоді давайте мені саму гірчицю,— сказав габровець.

* * *

Габровець каже кравцю:

— Прошу, пошийте мені костюм, але мірку зніміть з мого сина.

— Чому?

— Бо я завжди дарую йому костюми, що були в ужитку, а він нарікає, що не його розмір.

* * *

— Що ти робиш у таку холоднечу на вулиці? На когось чекаєш?

— Та ні, у мене з рук вислизнула пляшка горілки й розбилася. Я чекаю, поки вона змерзнеться, щоб забрати додому,— пояснив габровець.

* * *

Приятель запитує габровця:

— Іване, ти одержав мого листа?

— Якого? Чи не того, де ти просив позичити сто левів?

— Так.

— Ні, того листа я не одержав.

ПЕРЕВІРТЕ ПРАВИЛЬНІСТЬ ОФОРМЛЕННЯ АБОНЕМЕНТА!

На абонементі повинен бути проставлений відбиток касової машини

При оформленні передплати (переадресування) без касової машини на абонементі проставляється відбиток календарного штемпеля відділення зв'язку. У цьому випадку абонемент видається передплатнику з квитанцією про сплату вартості передплати (переадресування)

На абонементе должен быть проставлен оттиск кассовой машины. При оформлении подписки (переадресовки) без кассовой машины на абонементе проставляется оттиск календарного штемпеля отделения связи. В этом случае абонемент выдается подписчику с квитанцией об оплате стоимости подписки (переадресовки)

Для оформлення передплати на газету або журнал а також для переадресування видання бланк абонемента з доставочною карткою заповнюється передплатником чорнилом розбірливо без скорочень, у відповідності з умовами, викладеними в каталогах Союздруку

Заповнення місячних клітинок при переадресуванні видання, а так же клітинки «ПВ—МІСЦЕ» проводиться працівниками підприємств зв'язку Союздруку

Для оформления подписки на газету или журнал а также для переадресования издания бланк абонемента с доставочной карточкой заполняется подписчиком чернилами, разборчиво без сокращений, в соответствии с условиями изложенными в каталогах Союзпечати

Заполнение месячных клеток при переадресовании издания а так же клетки «ПВ—МЕСТО» производится работниками предприятий связи и Союзпечати

Друк вид-ва «Кір правда» 4194-90-13170000

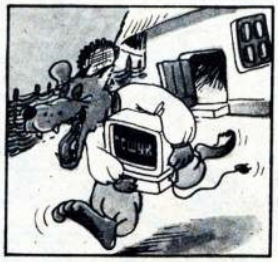

Реклама

Увага!

Будь-яка страва — нудна і пісна, якщо в ній немає ПЕРЦЮ! Будь-яка справа приречена на провал, якщо вона робиться нудно!

Журнал «ПЕРЕЦЬ» — одне з найбільш знаних видань на Україні та далеко поза її межами — реклами не потребує.

Зате жодному з тих, хто займається бізнесом, не обійтись без реклами у «ПЕРЦІ»!

Виконана кращими художниками, приправлена доброю порцією українського гумору, перчанська реклама дасть вам можливість привернути до себе увагу більшої і кращої частини вельмишановної публіки!

Поспішайте зробити свої замовлення!

НАШІ ТЕЛЕФОНИ:

гарячий 89 15

контактний 89 12

У ФІРМОВОМУ МАГАЗИНІ-САЛОНІ «МЕРКУРІЙ»

Київського виробничого об'єднання «Електронмаш» можна придбати не тільки персональну ЕОМ «Пошук» з IBM PC, а й електроніку вищого класу — СМ 1425, мікро-ЕОМ «Нивка», дискети ГМД—130 (5 1/4»), ГМД-90 (3 1/2») та іншу продукцію.

Адреса: 252179, м. Київ, вул. Львівська 59-А, телефон 444-75-68

Їхати від метро «Святошин» тролейбусом № 7 до зупинки «Дачна».

Незалежній Україні — незалежну біржу!

— девіз Черкаської універсальної біржі «ЗАХІД».

«ЗАХІД» — ключ до вашого успіху, процвітання, багатства.

«ЗАХІД» — незалежна біржа, заснована тільки на приватному капіталі.

До вільної купівлі-продажу пропонуються:

— найрізноманітніші товари;
— нерухоме майно;
— сировина;
— наукові ідеї, розробки та ін.
— сільгосппродукція;

Торги проводяться щосереди о 10.00.

Вигідно вкласти кошти і отримати максимальний прибуток ви зможете, придбавши брокерську контору на десять дієчих брокерів. Поспішайте, адже ціна на брокерські місця стрімко зростає.

Але як би швидко не підвищувалися ціни, якість послуг «ЗАХОДУ» завжди вища!

Контактний телефон 47-65-24 (м. Черкаси).

Сміх — не старіє!

УСМІХАЄТЬСЯ «КОМАР»

Подаємо порцію народного гумору із львівського журналу «Комар» за 1933—1934 рр.

У ШКОЛІ

До школи приїхав інспектор. Учитель запитує учнів, а інспектор прислухається.

— Скажи мені, Семку, чим займається твій батько?

Семко мовчить.

— Ви не вмієте ставити питань,— озивається інспектор. — Побачите, що мені він відповість.

— Скажи мені, хлопчику, що робить твій батько?

— Кашляє,— відповідає Семко.

— Мені не про те ходить. Що робить твій батько, як є здоровий.

— Тоді не кашляє...

— Уважай! Що робить твій тато, як не є хворий і не кашляє.

Семко трохи подумав і відповів:

— Тоді є здоровий!..

ЛОГІКА ПИЯКА

До ресторану заходить підпилий гість. Сідає при столику і кричить:

— Кельнер! Вечеря!

Кельнер подає йому список страв.

Гість читає хвилинку, далі жбурляє картку на землю і кричить:

— Що, до біса! Чи я прийшов сюди читати, чи їсти?!

НЕ МОЖЕ

Один священик, запеклий ворог алкоголю, побачив свого парафіянина п'яного, як ніч. Скористав із цього й виголосив зараз-таки в церкві відповідну промову. П'яний помітно зворушений промовою.

— А що маєш там у кишені? — питає священик.

— Та горівку...

— Для кого?

— Для батька й для мене...

— То покажи, мій любий, сильну волю і вилий свою половину в каналізацію.

— Не можу, паноче, бо моя половина є якраз насподі.

ДОБРИЙ СПОСІБ

Радить сусід сусідові:

— Я, бачите, маю добрий спосіб, як числити гуси. Числю ноги, потім ділю на два — і вже знаю, кілько є гусей.

— Та добрий спосіб,— притакнув сусід. Але на другий день кличе свого порадника:

— Агей, сусідо!

— А що там?

— Ваша рада нічого не варта. Я рахував учора ноги овець, поділив на два і щось забагато виходить...

В ШКОЛІ

Учителька. Скажи мені, Івасю, скільки було би головок капусти, якби усі учні принесли по дві?

Івась. Двадцять.

Учителька. Чому лиш двадцять? Та ж вас самих усіх є двадцять.

Івась. Бо, прошу пані, зараз половина не прийшла би до школи.

КІНСЬКИЙ ГАРАЗД

Селянин над неживим конем чухає потилицю:

— Ну, то на цей спосіб ліпше бути конем, як господарем. Цілу зиму нічого не робив, лиш їв та спав, а тепер під весну, коли прийшла праця, він собі здихає, а ти роби, що хочеш...

В КРАМНИЦІ

— Слухайте, я заплатив за три помаранчі, а ви запакували тільки дві.

— Бо одна є зіпсута, то нащо пакувати?

НАДМІРНЕ БАЖАННЯ

Важкохворий до лікаря:

— Ах, пане, коби я ще стільки прожив, аби міг усі борги повіддавати...

— Пане,— перебиває лікар,— то ви хотіли би вічно жити?

НА СЕЛІ

Староста розпорядився, щоб певного дня війт спровадив до староства кількох найстарших людей для перевірки деяких справ.

Війт писемно відповів: «Найстарших людей у селі нема, бо вже всі повмирали».

І ТАК ЗЛЕ, І ТАК НЕДОБРЕ...

— Не знаю, що маю робити з моїм чоловіком: коли йому недобре, тоді йде пити, а як нап'ється — тоді йому недобре...

ПО ОГЛЯДИНАХ

Вернули свати з оглядин, а парубок питає:

— А як там вона?

— Та зійде! Не стара, гляденька, спокійна і має всі здорові зуби...

— Ей, та нащо було аж в зуби дівці заглядати?

— Та ми не про дівку, а про корову, що старі обіцяють у придане за дочкою дати.

— Але ж я про дівку питаю.

— А ти для чого, парубче? Це було б забагато, щоб ми ще й дівку оглядали.

ПОДІБНИЙ

— Я і мій брат дуже подібні між собою. Особливо я.

У ЛІКАРЯ

— Помагають вам ліки, які я приписав?

— Не помагають.

— А ви вживали їх, як приписано?

— Так, стисло дотримувався того, що написано на фляшечці: «Тримати щільно закоркованим».

ВПРАВА

— Чому всі банки мають загратовані вікна?

— Щоб директори могли звикнути.

СКРОМНІ БАЖАННЯ

Малий Богданко має написати на карточці, чого він бажав би собі на свій день народження.

— Але не пиши, Бодю, нічого такого, чого я не можу зробити, бо ти ж знаєш, як тяжко тато мусить працювати.

Отже Богданко пише:

Я хотів би:

1. Вилляти цілий компот на стіл.
2. Обтяти волосся моїй сестричці Нусі.
3. Настрашити служницю.
4. Сховати таткові папіроси.
5. Кидати у кімнаті камінчиками в образи.
6. Не дістати за все це буків.

ІДЕАЛЬНИЙ ЧОЛОВІК

Жінка робить чоловікові пекольну авантуру:

— Ти, ідіоте, тумане, цілий дім уже знає й говорить, що я тебе зраджую.

— І ти, наївна,— відповідає чоловік,— вірш у такі дурні плітки?

ЯК ДІЙТИ ДО ГРОШЕЙ!

В однім містечку з'явилися на мурах афіші:

«Сьогодні увечері лекція світового вченого і професора Калі-Бала на тему: «Як дійти до грошей?»

Цікава на нинішні часи тема стягнула до лекційної зали силу-силенну публіки.

В означений час виходить професор із чималим мішечком у руках. Показуючи на цей мішечок, почав говорити:

— Моє панство! Тут є дві тисячі злотих, які я зібрав із нинішніх виступів. Так, прошу панства, робляться гроші!

По цих словах уклонився і пішов.

ДУМКА

В Америці щотретій громадянин має власне авто. А в нас щодругий має власний потяг. Але... до горілки.

Ціна 3 крб. Індекс 74393.

«13 декабря в 12.00 в магазине будут выдаваться талоны на сахар. Обязательно иметь домовую книгу, а так же деньги на мусор.

(Талоны будут выдаваться только при наличии домовой книги)».

Надіслав В. ЩЕРБАК.

«На Ваш запит від 11 лютого 1992 р. за № 81 повідомляю про те, що по накладній № 989 від 29 грудня 1991 року продано Кондратенко Микола Григорович, живою вагою 204 кг, на суму 1071 карбованець (одна тисяча сімдесят один крб. 00 коп.).

Відповідно до встановлених державних цін і їх періодичним змінам правління колгоспу встановлює відповідно свої ціни на продаж худоби та інших видів продуктів».

(З офіційної відповіді).
Надіслала Г. МАЙДАНОВИЧ.

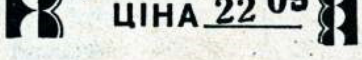

«Падіж новонароджених телят реєструється на 2—7 день життя».

(З акту).
Надіслав О. БОБРІВЕЦЬ.

Теми малюнків цього номера придумали: В. Адамович, А. Василенко, Т. Зеленченко, О. Коноваленко, О. Монастирський, В. Солонько, І. Туручко, В. Чмирьов.

Головний редактор Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:

В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАРЕНИЦЯ (директор видавництва), А. ВАСИЛЕНКО, П. ГЛАЗОВИЙ, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ (головний художник), Ю. ІЩЕНКО (відповідальний секретар), Д. МОЛЯКЕВИЧ, І. СОЧИВЕЦЬ, М. ПРУДНИК, В. ЧЕПІГА (заступник головного редактора).

Засновники:
видавництво «Преса України» та трудовий колектив редакції «Перця».
Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КП № 457.

ПЕРЕЦЬ № 5 (1355)

Здано до набору 22.05.92. Підписано до друку 27.05.92. Папір газетний. Офсетний друк. Інраж 805530 прим. Зам. 0110205. Ціна 3 крб.

© «Перець» 1992 р. Видається з січня 1927 року.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Телефони: приймальні 441-82-14, відділу листів та скарг 441-89-38, 441-89-15, художнього відділу 441-89-11.
Для телеграм: Київ Перець. Рукописи не повертаються.
Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.